Хлопці — вороги всього сущого. Лише табу, заборона, накладені на ластівку й чорногуза, спиняють їх: зробиш цим птахам прикрість — хата згорить.

Інших пташок можна драти скільки захочеш, насамперед горобців, якими напхані усі стріхи. Знищенню підлягає все. Коли здобуто яйця, то яйця; коли голоцманків, то голоцманки; коли пуцьверіики, тобто пташенята, вже вкриті пір'ячком, то пуцьверінки. Яйця розбивають об землю, об стіни, об хлоп'ячі лоби, голови. Також і голоцманків. Яка з них користь? Ніякої. Пуцьверінками, якщо вони вже величенькі, можна погратися; хочуть пити — хлопці поплюють їм у рота; їсти хочуть — можуть нагодувати хлібом, картоплею, сиром. Щоб не втекли — їх ховають в кишені і потім міняють один одному за намистинку чи на гарненькі білі черепочки. Набридне — можна й об стовп стукнути. Страшні ,люди хлопці від семи до тринадцяти!

Ящірка — споконвічний об'єкт хлоп'ячого полювання. Побачивши ящірку, хлопець насамперед за лозину хапається, і горе їй, якщо вона вчасно не сховається під кущем чи в траві!

Удар лозиняки, і ви, оглянувши наслідки вашого удару, скажете приятелеві:

"Як сіконув, то перерубав її надвоє!" Це — бездумний спосіб ведення війни з ящірками. Є й продуманий спосіб винищення сущого. Це коли вам пощастить, пустошачи у лісі пташині гнізда, видрати малятко, байдуже якого — чорного чи жовтого кібчика. Кіб'я може вирости, подружити з вами, буде стійко сидіти на плечі, навіть тоді, коли ви навскач мчите через луки. Воно може також сидіти у вас на голові, вчепившися кігтиками в чуба, і буде їсти все, що ви запропонуєте йому: сире м'ясо, білий свіжий сир, пожований хліб, коників, надто ж ящірок. Отож кібчик у вас на плечі, в руках лозиияка. Начувайся все живе і суще! Начувайтеся ящірки! Різкий посвист лозини, і на пагорбі вже

конає в агонії перетята тваринка. Голова й тулубець підуть кібчикові на покорм, а самотній хвіст ще довго-довго буде побиватись на місці тієї трагічної події.

Серед тих білоголових хлопців і я, такий моторошно безневинний й страшний, як і всі мої приятелі...